

LEVIATAN

*Aquella nit, que sigui estèril,
que no hi esclatin crits de joia mentre dura!
Que la travessin els raigs del dia,
capaços de despertar Leviatan!*

Job 3:7-8

I

Il·lusions de progrés sense atura,
engrescament d'una marxa de folls
al llarg dels anys, tothora a la ventura,
calmant la set sense ser-ne sadolls.

On té el domeny el grau i la mesura?
On la raó que ens amara a grans dolls?
Humanament qui n'ha tingut mai cura
sinó en el llot dels innumbrables tolls?

Som innocents atrets per les paraules
que tant de temps hem anat gomboldant:
enlluernats, no discernim les faules

i prosseguim construint un progrés
amb peus de fang per sostenir un gegant
que s'abatrà pel seu mateix excés.

II

Qui gosarà desafiar la fera
llevant-li el son en el qual s'ha abaltit?
Mentre ella dorm és un ordre que impera
regulador de la joia i del crit.

Si es deixondeix, qui preveu l'aventura
de l'esventall càdtic del seu foc,
que abusarà, contra seny i mesura,
bocins de pau salvats de l'enderroc?

Ah, quin precís i malastruc desfici:
la nostra sort no coneix d'altre rumb
que endurar el jou en silent sacrifici

de vetllar el son d'un monstre que ens consum,
sempre amb la por que si es lleva el cilici
estremirà d'esglais la poca llum.

III

Monstre adormit que temem desvetllar
en un rebuig instintiu d'aventura,
mentre vivim i esperem que demà
serem senyors d'una presa segura.

Monstre odiós que tanca amb cadenat
el bell jardí de la fruita interdita:
més ens deleix, si ens hi hem acostat,
més l'enyorem, si la joia ens evita.

Quin infernal disegni l'ha fet créixer
segles enllà perpetu escarceller!
La llibertat és darrera la reixa

que no obrirà cap clau del més manyer.
Esperarem finalment tornar a néixer,
Leviatan, perquè siguis sobrer?

IV

Caminaràs sense rumb pel misteri
com entre pins resseguint-ne els racons.
El senderol té un encís deleteri
en vorejar cingles o sots pregons.

La quietud del bosc lleva el senderi
del caminant que vol saber-ne el fons,
fins a l'esglai que congria un temperi
sobtadament, més enllà dels turons.

La solitud pesa com una llosa,
no hi ha recer que aixoplugui la pau.
El torb et pren quan esfulla la rosa,

i s'ha esvanit l'últim tros de cel blau.
Sents el neguit, i és el cor que no gosa
refer el camí on espera la nau.

Barcelona, març-desembre 1978